

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GOLGATA och GRAFVEN

af
Karl A. v. Lehnsburg.

Af den nyutnämnde superintendenten vid "Garden Tomb", Trädgårdens graf, i Jerusalem, pastorn vid Metodist-Episkopalkyrkan i Sverige hr Karl A. v. Lehnsburg, har H. 8. D. haft nöjet mottaga följande intressanta uppsats, hvarest, för första gången på svenska språket, de nyare teorierna, med ledning af Skriften, om den verkliga platsen för Kristi graf framställas.

Golgata och Grafven — det gifves knappast namn, som djupare röra det kristna sinnet än dessa.

De första kristna synas emellertid hafva haft föga eller intet intresse för själftva lokaliteterna.

Vi finna ingenting hvarken i Apöstlagärningarna, de apostoliska breven eller hos de äldsta kyrkofäderna som röjer ett sådant intresse. Och då vi dessutom veta, att Jerusalem efter förstöringen år 70 låg i ruiner öfver en mansålder, så bör det icke förvåna oss, att dessa platser, som ju endast ägde intresse för den ännu lilla och kringspridda skaran af kristianer, råkade i glömska.

Eusebius, kyrkohistoriens fader, död som biskop i Cesarea år 350, är den förste som nämner något om Kristi graf. Han säger i boken om Konstantin, att "detta härliga, odödlighetens minnesmärke (grafven) förlorats i glömska och mörker". Senare omnämner han, att "den mot all förmodan blifvit funnen", men hans beskrifning af densamma som en *grotta* passar till ingen del in på grafkapellet i Den heliga grafvens kyrka.

I. TRADITIONERNA OCH DESS PLATSER.

Enligt legenden, som ännu anses vara det starkaste beviset för Grafkyrkans äkthet, kom Konstantin den stores moder, kejsarinnan Helena, år 326 till Jerusa-

lem för att söka efter Kristi graf. Ledd af en dröm lät hon företaga gräfningar i en håla, nu kallad "korsfinnandets kapell" och belägen inom Grafkyrkan, och där fann hon Kristi och de två rövarens kors, som lärjungarna hade gömt därstädes. Äfven om det för någon kunde synas sannolikt, att lärjungarna gömt Kristi kors, kan det väl näppeligen uppletas en rimlig anledning för dem att äfven gömma korsen efter de två rövare.

Sedan kejsarinnan, för att återgå till legenden, pröfvat de tre korsens olika verkan på en sjuk och således kommit till insikt om hvilket som var Kristi kors, var det en lätt sak för henne att medelst den underbara kraften af detsamma till punkt och pricka bestämma alla de olika heliga platser, som nu rymmas inom Grafkyrkans murar.

I mer eller mindre nära anslutning till denna legend möter oss en sådan mängd af hvarandra motsägande traditioner och föregifna historiska uppgifter att det hela blir ett fullständigt virrvarr.

Emellertid lär man ganska snart hafva byggt kyrkor på platsen. Och efter upprepade förstöringar och växlande öden säges nu Grafkyrkan innesluta alla de heliga platser, hvars fastställande traditionen tillskrifver kejsarinnan Helena.

Sedan under hela den långa tid, då katolska kyrkan

Efter fotografi.

GOLGATA SEDT FRÅN STADSMUREN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre N:o 1111—1112

var allenahärskande, fanns intet tvivel om Grafkyrkans äkthet. Det bör emellertid anmärkas, att S:t Willibald omkring år 754 säger, att Golgata blifvit "flyttadt" inom muren af kejsarinnan Helena och således icke längre befann sig på sin ursprungliga plats.

Skälen hvarföre vi icke kunna tro att Grafkyrkan innesluter de verkliga platserna för Jesu död och uppståndelse äro bland andra följande:

1) Platsen där nämnda kyrka är belägen måste redan vid korsfästelsen hafva legat inom stadsmuren och Kristus led enligt Skriften utanför densamma (Ebr. 13:12). Man har visserligen konstruerat kartor af Jerusalem, där man låtit muren göra en skarp vinkel inåt för att få Grafkyrkans tomt utanför. Men om muren verkligen gått där dessa herrar dragit den skulle man på ett långt stycke haft betydande höjder strax utanför muren, som naturligtvis skulle tjänat fiendens syften. Att man skulle byggt muren i en sådan vinkel enkom för att få den i ett sådant olyckligt läge är otänkbart.

2) Vidare är grafven där icke uthuggen ur klippan utan ett litet kapell, som murats upp midt under den stora kupolen. Och Golgata är äfven artificiellt, det är nämligen förlagdt midt öfver det i ett hörn af kyrkan uppförda Adamskapellet.

3) Slutligen verkar den redan anförda legenden om platsens upptäckande och den stora anhopningen därstädes af heliga föremål och platser föga förtroendegivande.

När det således blifvit uppenbart att Grafkyrkan icke kan innehålla det verkliga Golgata eller den verkliga Kristi graf, har forskningen särskildt under det senaste århundradet vänt sig åt andra håll, och ändtligen har man funnit de platser, som fullt motsvara Bibelns beskrifning af Golgata och Grafven.

II. BETH-HA-SCHELAH = STENINGSPLATSEN, ÄFVEN KALLAD GULGOLET = DÖDSKALLEN. (Numera oftast nämnd Gordons Golgata.)

Norr om Jerusalem strax utanför Damaskusporten höjer sig en något långsträckt kulle ungefär 16 meter öfver den omgifvande marken. Ursprungligen har den hängt samman med Bezetakullen inom staden,

Efter fotografi

EXTERIÖR AF KRISTI GRAF.

Klitché: Kem. A. - s. Bengt Silfverparre Sthlm.—72g.

men genom stensprängning, troligen redan under Salomos tid, blef den skild från Bezeta genom en ungefär 100 meter bred gata.

Från gamla tider bär nämnda kulle namnet Beth-ha-Schelah = Steningsplatsen, den var nämligen stadens allmänna afrättsplats eller galgbacke. Under densamma är en håla kallad Jeremias grotta. Sedd från stadsmuren visar dess mest framstående parti en slående likhet med en dödskafe, ett jättekranium med öfver 10 meter från hakan till hjässan. Hvad kan väl vara naturligare än att denna likhet gifvit anledning till namnet Gulgolet = Dödskafe, försvenskadt till Golgata (Se Luk. 23:33).

Första gången under senare tid, som vi finna denna plats utpekad som Golgata, var år 1584, då Christian van Adrichem utgaf ett kartverk öfver Jerusalem. Senare utarbetade den lärde Thomas Fuller år 1650 en ny karta efter samma teori.

Den förste, som med full klarhet förfäktade samma mening, var den tyske Palestinakännaren Otto Thenius. Vi finna hans skäl framlagda i "Zeitschrift für die Historische Theologi" år 1842.

Den af Thenius uttalade meningen tilldrog sig mer och mer de lärds intresse, men stannade inom deras krets ända till dess den världsbeckante engelske generalen Charles Gordon efter ett längre besök i Jerusalem år 1883 bringade frågan till den stora engelsktalande allmänhetens kännedom. Allaredan då hade frågan om Golgata blifvit förenad med den om grafven (Garden Tomb).

Skälen, på grund af hvilka vi anse denna kulle vara det verkliga Golgata, äro bland annat följande:

1. Platsen låg bevisligen vid Kristi död som nu utom staden och nära densamma (se Joh. 19:20). Afståndet var då som nu omkring 100 meter.

2. Kullen var stadens allmänna afrättsplats och låg vid den allmänna stråkvägen.

3. Det gifves, som förut nämnts, ett lättförklarligt sammanhang mellan denna kullens utseende och namnet Golgata.

III. TRÄDGÅRDENS GRAF.

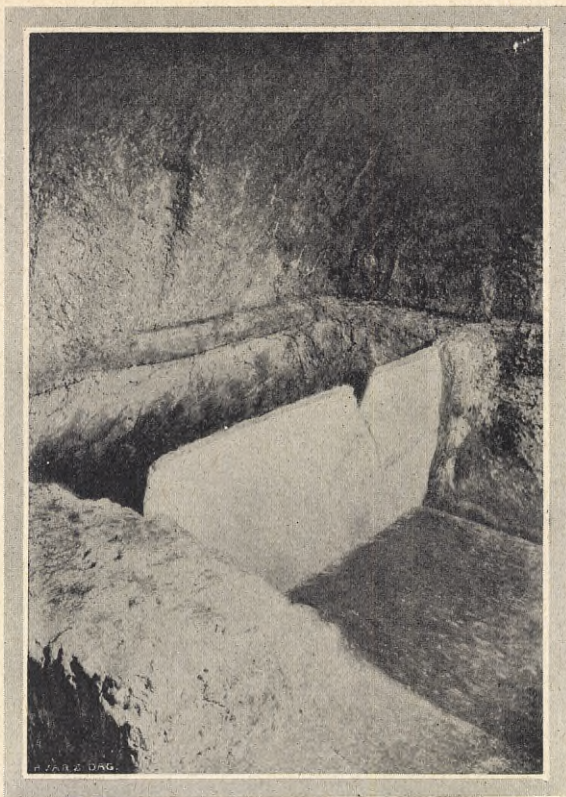
Strax intill Dödskekullens västra slutning är en ur klippan uthuggen graf, nu som fordom omgifven af en trädgård. Grafven har två särskilda rum. Förrummet har märken efter ett smörjelsebord, som en gång har funnits där, och i det inre rummet äro tre särskilda graftrum, af hvilka endast ett blifvit fullbordadt

Huru länge denna graf legat höljd af grus och skräp veta vi icke. Den var emellertid känd redan 1867 men blef framgräfd först år 1872. Mer och mer tilldrog den sig forskarnes uppmärksamhet. General Gordon brukade regelbundet komma dit för att läsa bibeln och meditera. Canon H. B. Tristram af Durham, som redan år 1858 tagit till orda för det strax intill belägna Golgata, tog år 1893 initiativ för inköpande af grafven med dess nuvarande område.

Efter åtskilligt debatterande i engelska tidningar bildades sällskapet "Jerusalem Garden Tomb Maintenance Fund", hufvudsakligen bestående af prästmän och lärda. Redan påföljande år blef platsen inköpt.

Nämnda sällskap drager nu försorg om att grafven med dess trädgård hålles i ett skick värdigt dess höga och heliga minne under det att på samma gång all katolsk utsmyckning sorgfälligt undvikas.

Skälen, hvarför vi tro trädgårdens graf (Garden Tomb) vara Kristi verkliga graf, äro bland andra följande, hvilka visa att trädgårdens graf är den enda som fullt motsvarar bibelns beskrifning af Kristi graf.

Efter fotograf.

GRAFVENS INRE.

Klubb: Berigt Sjöföresvar.

1. Johannes säger att grafven var belägen på "den plats" (eller enligt bibelkom.) "i den trakt" där han var korsfäst. Trädgårdens graf ligger alldeles vid slutningen af Golgata. (Joh. 19 : 41, 42.)

2. Samma ställe säger att grafven var ny. Trädgårdens graf är icke ens fullständigt färdig. Vid vetenskaplig undersökning af stenen i dess botten, har man kunnat konstatera att ingen undergått förruttnelse i densamma. Alltså har ingen mer än Kristus hvilat i den och han uppstod från döden utan att "se förgängelsen".

3. Vidare heter det, att efter uppståndelsen en ängel satt vid hufvudet och en vid fötterna, där Jesu kropp hade legat. Vid flertalet af Jerusalems klippuggna grafvar skulle detta emellertid varit omöjligt, enär man där för den döda kroppen in i ett hål rakt in i berget. Men i trädgårdens graf går grafkistan längs bergsidan. (Se Joh. 20 : 12.)

4. Skriften säger vidare att såväl Johannes som sedan och Maria stodo utanför grafven och blickade in i densamma och båda kunde se rummet där Jesu kropp legat. Detta möjliggöres vid trädgårdens graf genom en glugg i ytterväggen. Vid alla öfriga af Palestinas kända grafvar är detta en ren omöjlighet.

5. Kristi graf ägdes af en rik och ansedd man, Josef af Arimatea. Det gifves knappast i hela Palestina en graf mer omsorgsfullt och vackert arbetad än trädgårdens graf, hvilket tyder på att dess ägare varit en framstående och rik man.

Inför alla dessa tungt vägande skäl gifves det knappast möjlighet att tvifla längre. "Kommen och sen rummet" där korset stod och där Jesu kropp har legat!

KASSERAD.

FÖR HVAR 8 DAG AF LUDVIG NORDSTRÖM.

I.

Jag kom ur mörkret, och i dörrens ljus mötte mig en smärt flicka iförd ett stort hvitt förkläde. Som jag såg henne, blef jag het öfver hela kroppen, och jag visste, att en historia oss emellan var oundviklig. Jag suckade och tänkte: än engång, än engång! Därpå gaf jag order, att maten skulle till måltiderna bäras upp på mitt rum; jag önskade vara i fullkomlig ro.

Men jag kände hennes närvaro i huset. Jag visste inte, hvad hon hette, jag visste inte, hvem hon var, jag visste ingenting om henne, och till på köpet ägde

jag officiellt ingen rätt att tänka på henne; men jag gjorde ingenting annat.

Jag hörde henne springa i trappan, och hon kvitterade och sjöng; hon talade med städerskan utanför min dörr, och mitt hjärta var som en ljuslåga om natten, det stod stilla och brann rätt upp, till dess att det på engång fladdrade omkring, och då dansade vilda figurer på mitt inres vägg.

Städerskan sade något, och flickan svarade högt:

— Jaså! Nå, då får jag väl nöja mig med gubbarna. Och med ett gnolande trippade hon nerför trappan.

STORA TEATERNS I GÖTEBORG 50-ÅRS DAG.

Foto. Jonasson, Göteborg

HUR GÖTEBORG TEDDE SIG VID 1700-TALETS BÖRJAN, en synnerligen tidstypisk dekoration ur "Lars Gathenhjelm".

Den festföreläsning, hvarmed Göteborgs Stora Teater den 15 sept. firade sitt halsskelsminne, blef till en god publiksuccés. Webers jubelouverture inledde på aitonen, som vid invigningsföreläsningen 50 år tidigare, programmet; direktör Selander framsade en af K. G. Ossian-Nilsson författad prolog, hvarefter

"Lars Gathenhjelm", ypperliga göteborgsbilder från den stora ofredens dagar, i 4 akter och 7 tablåer af C. R. A. Fredber, gick öfver scenen. Den tilltalande musiken var komponerad af Felix Körling. Dekorationerna och de tekniska anordningarna öfverträffade vida allt som hittills i den vägen setts i Göteborg.

Foto. Jonasson, Göteborg

SCEN UR "LARS GATHENHJELM": Kaparen uppbringar en dansk seglare.

Kliché: Kem. A. B. Bengt Skjerveparre Stålm.—Öbg.

Foto. Jonason Gbg

SCEN UR "LARS GATHENHJELM":
BORGARE UPPVAKTA KARL XII
UTANFÖR GATHENHJELMSKA HUSET
(Denna byggnad finnes ännu kvar i Göte-
borg).

Göteborgs Stora Teaters skiftesrika historia
inleddes, hvad det sceniska beträffar, den 15
sept. 1859 med ett af fru Jeanette Stjernström

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm—Gbg.

DIREKTÖR HJALMAR SELANDER,
UNDER HVARS AUSPICIER STORA
TEATERNS I GÖTEBORG FESTFÖRE-
STÄLLNING FIRATS.

författadt historiskt skådespel "Karl X Gustaf",
som på invigningsdagen gafs af Stjernströmska
sällskapet.

(Forts. från sid. 787.)

Jag lade försiktigt ifrån mig pipan. Jag var fullkomligt lugn och stilla, men en liten, liten kittling började förnimmas i mellangärdet, ungefär som då man klättrar uppför en mast och börjar bli trött. Och denna kittling tilltog. Den tvang mig att sträcka på kroppen, vrida den i långsamma skrufningar, gaspa och småmjala.

— Jaså, du! mumlade jag halfhögt. Nej, jag måste väl göra något åt saken, då! I alla fall!

Och fastän jag officiellt inte hade rätt att göra någonting, så beslöt jag mig för att göra det ändå.

Ty på den tiden var jag ung och lättsinnig och visste föga om livvets allvar.

Skall jag nu verkligen berätta, hur alltsammans gick till? Det är egentligen inte så mycket om mig, som historien handlar. Utan det är om en gammal man, som nu är död, och därför berättar jag.

Men det gick som det måste gå. Snart åt jag vid det gemensamma bordet och satt bredvid henne, och på sin andra sida hade hon gubben. Hon klappade gubben på handen, hon duade honom, hon lade för honom, och hon talade knappt med mig, men hennes

fot hvilade på min och hennes knä mot mitt. Och när jag låg och rökte och tittade ut genom fönstret, kom hon insmygande i mitt rum, och hon sade leende:

— Gubben friade nyss till mig, därnere! Den stackars gubben, han grät!

Därpå blefvo hennes ögon stora och tårfyllda, munnen darrade som ett par röda blad, och hon kysste mig, tills det skymde och vi måste göra toalett för middan.

Men genom golvet hördes gubben sucka, och kanske hade han tillbragt hela förmiddan med att gråta.

Jag hade glömt att fråga, hvad hon svarat honom, men när hon stod i dörren, kom jag mig för att höra efter.

— Jag lofvade att tänka på saken, sade hon och gled ut.

Det är vänligt af henne, tänkte jag för mig själf, medan jag gjorde mig i ordning för middan, ty dels håller hon gubben i en för honom på det hela taget nyttig och angenäm spänning, och dels gör hon värdinnan en tjänst genom att tvinga gubben kvar. Men vänligast är hon dock mot mig.

Och jag knöt min vackraste halsduk om halsen och gick ner till det gemensamma bordet.

Utan att jag lade märke därtill, gled denna flicka in i mitt dagliga lif. Vi promenerade tillsammans om mornarna på de frostiga vägarna, vi sutto och pratade framför brasan om förmiddagarna, och när kvällen kom och vi från bron sett trädskronorna vispa om bland stjärnorna, så dansade vi inne i salen, och i dörren stod gubben och såg på — med röda ögon! hvarför röda? Af år eller af tårar, eller kanske af bådadera?

Och på detta sätt gingo många klara och kuliga höstdagar, utau att jag tänkte på någonting.

En afton var det månsken, månen stod öfver hafvet. Vågorna slog i stränderna, och det var kallt, och det blåste lite grann.

Flickan hade nakna armar, och den långa spensliga halsen var också naken.

— Du är vacker i afton, sade jag, och då rök hon till och darrade.

Där var dans inte långt därifrån. Man hörde drag-spelet bland alla öfriga ljud i kvällen, och dess rytmer föreföllo att vara blomman af alla de öfriga ljuden. Musiken vaggade öfver allt detta andra, och jag erfor den trötthet, som följer begäret att glömma allt annat och kasta sig handlost ut i något — man vet inte hvad.

Vi befunno oss plötsligt springande på väg till dansen, och snart svängde vi rundt i det varma rummet, hvars luft immade genom dörren ut i kvällen.

Flickan dansade och skalf, hennes ögon voro stela och tårfyllda, och en rusande doft omslöt henne.

När dansen var tillända, stod gubben i dörren och betraktade oss. Han var blek, och ögonen voro runda i hufvudet på honom.

— Hä, hä, hä! skrattade han mödosamt och hest och harklade. Vi trodde, att ni gått i sjön för att dö tillsammans.

— Hvarför dö? frågade flickan.

— Inte vet jag, svarade gubben och följde henne med ögonen. Han lade armen försiktigt på hennes nakna arm.

— Vill du dansa med mig? frågade flickan spefullt och såg på honom med ett löje.

— Ja, hvarför inte, sade han och skrattade, och när nu musiken spelade upp, gaf han sig ut på golfvet med henne. Men det ville inte lyckas; hon drog honom med sig bort till min plats, och i det hon tog min arm sade hon:

— Nej, jag vill dansa, förstår du. Du är för gammal.

Orden gingo som en blixst igenom mig, och för att bespara gubben allt svar, tog jag henne ut i hvirveln.

— Hvarför gjorde du honom denna sorg? frågade jag.

Hon såg på mig med ett par obeskrifliga ögon, i hvilka pupillens mörker tycktes rinna ut och likt lava spridas öfver iris, men i stället för att svara tryckte hon sig så våldsamt till mig, att vi kommo ur takten.

Jag hade mina ögon på gubben. Han var ännu blekare än nyss, och när vi passerade nära honom, såg jag, att det hade fallit tårar på hans kinder, men det märkte han ej, ty hans blick var oslitligt fast vid flickan.

Men han vaknade, han förde handen öfver ansiktet och vände sig mot dörren. Då var jag där. Han såg mig. Han tog min hand och mumlade:

— Ta' henne, du! Roa dig! Du är ung, men jag, jag är kasserad!

Se'n störtade han i väg, och jag såg honom snubbla därute i månskenet, med händerna för ansiktet, och jag förstod, att han grät. Då sved det i hjärtat, och jag önskade, att jag också varit nog gammal att kunna bli kasserad. Då skulle vi sitta i hallen på hvar vår sida om bordet och dricka konjaksrogg och tala om ungdomsåren, i hvilkas hägn man ej kasseras.

II.

Sålunda var jag nu i okvald besittning af flickan, och en dag hade gubben under strömmande tårar rest sin väg, ty han stod inte mera ut.

Men det dröjde inte länge, förrän det kom en ny gäst, och det var en ung man.

Jag satt numera i gubbens stol, som var den bekvämaste i hallen, och jag kände mig som en slags förman. Jag betraktade den nykomne med misstänksamhet och en viss oro. Jag såg, att han var längre än jag, han hade en ganska god figur, ett öppet och gladt ansikte, och det enda felet var, att han hade en framtand borta.

Jag deponerade allt mitt hopp på denna förlorade framtand. Hur kan man kyssa en karl med en förlorad framtand? sade jag för mig själf.

Men ack, snart blef det dans, och han var den bäste valsör man kunde begära! Nu satt jag bland gubbarna och drack konjaksrogg och pratade hufvut af mig i politik.

Flickan promenerade om mornarna med den unge mannen, satt om förmiddagarna och pratade med honom framför hans brasa, och förmodligen upprepade hon med honom allt, hvad hon förut pröfvat med mig.

Då blef jag bitter i mitt sinne, och jag började tänka på den stackars gubben.

Och återigen kom en kväll med månsken, återigen lockade dragspelet, återigen voro flickans hals och armar nakna, men nu sprang den unge mannen med henne under de prasslande lönnarna bort till dansen.

Då kastade jag mig på min säng och grät, och jag tyckte mig vara en gammal gubbe, och jag mumlade:

— Jag är kasserad, jag är kasserad!

Och skammen var så stor, ty jag var ingen gubbe alls, jag var inte ens tjugufem år. Och ändå!

Kasserad! Kasserad!

O, kvinnor!

TARPONFISKE. EN STORVILDTJAKT MED FISKESPÖ.

Efter fotografi.

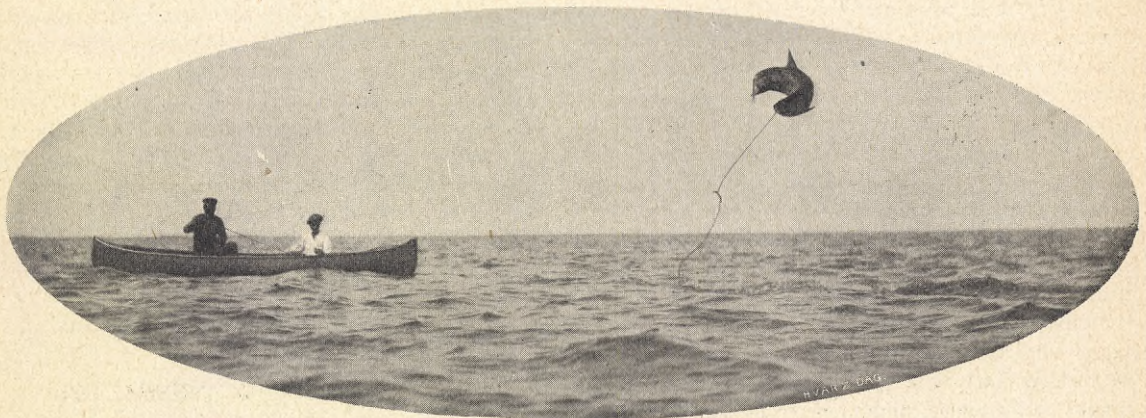
Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg.

Tarpon — *Megalops Thriassoides*, M. Atlanticus — eller Tarpum, som den också kallas, är en rätt stor fisk som har sitt egentliga hemvist uti de vatten hvilka omgifva Central-Amerikas och Mexikos samt The Spanish Mains kuster, men vandrar norrut ända till Cape Cod uti U. S. A., och i söder till Brasilien, samt öster ut till Bermudasöarne.

Tarponen — Silfverkingen — klassificeras som tillhörande släktet Clupidae, och liknar rätt mycket en giga..tisk sill om man bortser från det långa sprötet på ryggen och den ovanliga stora undre bukbakfenan — egentligen en extrastjärt — som troligen förhjä-

per djuret till sin fenomenala rörlighet. Fisken uppnår en längd af öfver 2 meter och en vikt af 120 kilogram samt är utan gensägelse världens förnämsta sportfisk icke minst däruti att den vistas uti ett half-tropiskt klimat och företrädesvis uti relativt grunda vikar omgifna af palmer och andra semitropiska träd.

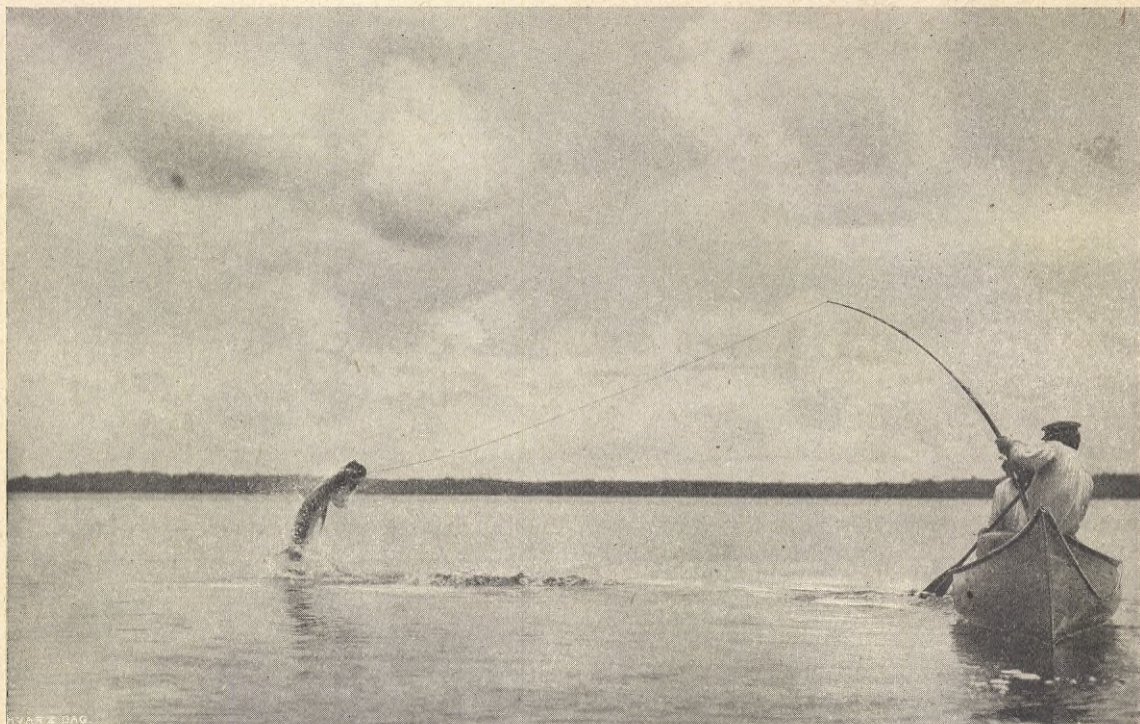
Särskild redskap fordras för att idka denna sport och spöet, egentligen en stång, i två delar, är 2 till 3 meter långt af split bamboo, greenhart eller annat dugligt virke. Rullen — en miniatyrvinsch — med multipleutväxling rymmer 200 till 350 m. 15 à 21

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg.

Efter fotografi.

TARPONFISKE.

Kliché: Kem. A. B. Bengt Silfverparre Stålm—Ö3g

tråds lina, och tafsens bör vara af pianovire eller en legering af brons. Då emellertid i dessa vatten hajarne ofta taga betet och, om tafsens ej kan bitas af, spränga linan, och då såväl tafsens som linan äro afsevärdt dyra saker så föredraga många sportfiskare en tafs af flätadt bomullsgarn. Hajen är under alla förhållanden en otreflig sälle och icke minst vid detta fiske hvarföre en del sportfiskare medföra en pistol för att bekvämt kunna affärda snyltaren då hans storlek ju ej tillåter att han med säkerhet kan handteras ifrån den för tarponfisket brukliga mindre roddbåten.

Betet eller agnet är en mindre fisk kallad mullet, men tarponen är icke någon kostföraktare och tager äfven andra småfiskar, dock hälst den ofvannämnda och en liten catfisk. Till Floridas kuster kommer tarponen i april-maj men finns året om vid t. ex. Tampicco i Mexico. Att detta sportfiske väl kan liknas vid en jakt på storvildt torde framgå af ofvanstående uppgifter, och att det ej är utan extra risker bevisas däraf att wänniskor flerfaldiga gånger blifvit dödade eller svårt skadade då de träffats och kastats öfver bord af den, en lufttorped liknande, stora fisken. För att kunna handskas säkrare med det tunga spöet och den ofta svåra pressningen på linan då fisken löper ut, har fiskaren ett groft läderbälte om lifvet och uti detta en holk hvaruti spöets grofända hvilar. Denna inrättning medger ett mera fritt bruk af båda händerna, något som vid detta fiske är mer än vanligt nödigt, då tarponen kämpande för lifvet ofta ej kan tröttas ut på mindre än en timme, under hvilken tid sportsmannens nerver och vaksamhet hållas på hårdaste helspänn.

Man måste, i all synnerhet strax efter det att en stor tarpon fastnat på kroken, akta sig för att ej fingrarna bli intrasslade i revnen när denna vid en "rush" löper ut med så våldsam hastighet att skinn och kött ögonblickligen genomskäras och handtaget på rullen surrar ikring så kraftigt att äfven en arm som träffas kan knäckas.

Silfverkungen är ett betecknande namn på tarponen då han som skjuten ur en katapult kommer blänkande och bländande upp i solskenet öfver det ultramarinblå vattnet efter en hoppande mullet. En stor tarpons fjäll läcker en yta af en silfverdollars storlek och nyss komna ur vattnet glänsa de som om de vore doppade uti smält silfver. Mycket vanligt är att en lycklig fiskare tager ett dylikt fjäll och förser det med uppgift om fiskens storlek etc. samt sitt namn och spikar upp det uti hallen på det hotell där han under fiskesäsongen bor. Om tarponfisket har af entusiaster skrivits legio af uppsatser, och dagligen äro dylika att finna uti sporttidningarna, men inga målningar med ord kunna så som fotografier framställa verkligheten, och ofvanstående bilder torde därför mera intressera läsaren än dessa korta upplysningar som åtfölja de högst intressanta bilderna.

D. T. A.

HVAR 8 DAG N:O 50 INNEHÅLLER:

Golgata och grafven. — "Kasserad" af Ludvig Nordström. — Stora teaterns i Göteborg 50-årsdag. — Tarponfiske.